

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/24/2025
Identifikačné číslo spisu:	3222201029
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:3222201029.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobkyne: PaedDr. B. W., nar. XX. XX. XXXX, B. XXX, právne zastúpenej: Advokátska kancelária Mikita s. r. o., Trenčín, 1. mája 11, IČO: 36 861 901, proti žalovanému: Mountfield SK, s.r.o., Martin, Kollárova 85, IČO: 36 377 147, právne zastúpeného: JUDr. Anna Kokavcová, advokátka, Žilina, Predmestská 90, IČO: 37 800 922, o splnenie nepeňažnej povinnosti - demontáž a odvoz dodaného bazéna a dodanie a montáž nového bazéna s uvedením okolia nového bazéna do pôvodného stavu, vedenom na bývalom Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. BN - 1Csp/49/2022, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. júna 2024 sp. zn. 6CoCsp/23/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bánovce nad Bebravou (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. BN - 1Csp/49/2022-100 zo dňa 6. apríla 2023 rozhodol tak, že výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu, a to do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

1.1. Na vec aplikoval ust. § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. d), ods. 5, § 499, § 502 ods. 1-3, § 100 ods. 1, § 101, § 102, § 508 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 písm. a), § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19, § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z.

1.2. Súd prvej inštancie posudzoval žalovaným vznesenú námietku premlčania uplatneného práva žalobkyňou. Uviedol, že v danom prípade premlčacia doba začala plynúť od 18. 09. 2019, t. j. odo dňa, keď si žalobkyňa uplatnila právo u žalovaného, pričom mala uplynúť dňa 18. 09. 2022. Premlčacia lehota spočívala, neplynula v zmysle zákonných ustanovení z dôvodu mimoriadnych opatrení v súvislosti s koronavírusom (t. j. 35 dní, od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020, s poukazom na § 1 písm. a) zákona č.

62/2020 Z. z. a 41 dní, od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021, s poukazom na § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z.). O uvedenú dobu, t. j. spolu 76 dní je potrebné predĺžiť aj premlčaciu lehotu na podanie predmetnej žaloby. Žaloba žalobkyne, podaná na tunajšom súde dňa 03. 10. 2022, bola podaná pred uplynutím premlčacej lehoty. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobkyňa ako objednávateľ a žalovaný ako zhotoviteľ uzatvorili dňa 04. 05. 2016 Zmluvu o dielo, v znení jej príloh - príloha č. 3 - Záručný protokol zapustených bazénov Tropicana - reklamačné podmienky a príloha č. 4 - Podmienky predĺženej záruky Mountfield. Tiež nebolo sporné, že žalobkyňa dňa 18. 09. 2019 reklamovala vady diela, ktorú reklamáciu žalovaný uznal, dňa 10. 10. 2019, pričom spôsob vybavenia reklamácie výmenou nebol taktiež zo strany žalobkyne v súdnom konaní namietaný. V prejednávanej veci tak medzi stranami sporu boli sporné podmienky spôsobu vybavenia reklamácie, t. j. podmienky, za ktorých má byť výmena realizovaná, s poukazom na to, že tieto podmienky uvedené v prílohe č. 3 a 4 zmluvy o dielo zo dňa 04. 05. 2016 majú mať povahu neprijateľných zmluvných podmienok v zmysle § 53 ods. 4 písm. d) Občianskeho zákonníka, čo má v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka spôsobovať ich neplatnosť.

1.3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola dňa 04. 05. 2016 uzatvorená zmluva, ktorú súd posúdil ako platne uzatvorenú zmluvu o dielo v znení jej príloh podľa § 631 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zároveň však ide aj o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o ustálenie dĺžky dohodnutej záručnej doby na dielo, z prílohy č. 4 zmluvy o dielo - Podmienky predĺženej záruky Mountfield, jednoznačne vyplýva, že záručná doba začína plynúť dňom prevzatia diela (t. j. nesporne dňom 15. 06. 2016) a trvá 7 rokov v prípade, že výrobok bude používaný pre vlastnú potrebu, a preto súd vychádzal z toho, že záručná doba bola medzi účastníkmi zmluvy o dielo dohodnutá ako 7 ročná záručná doba, a to v rozsahu a za podmienok upravených v prílohe č. 3 a 4 Zmluvy o dielo (§ 502 ods. 1 - 3 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdeniami žalobkyne, že si vady diela uplatnila v 1. roku predĺženej záruky, a teda rozsah a podmienky žalovaným uznanej reklamácie by sa mali riadiť podmienkami ako pri uplatnení si reklamácie v 1. roku záručnej doby (t. j. 0 % spoluúčasť a tiež by sa jej reklamácia mala vzťahovať aj na prípadnú výmenu ostatných súčastí bazéna, pričom náklady na ich výmenu a výmenu telesa bazéna vrátane stavebných prác, všetky stavebné a búracie práce súvisiace s výmenou telesa bazéna by nemal hradieť objednávateľ). Samotná formulácia článku I. bod 1. prílohy č. 3, ktorého neprijateľnosť žalobkyňa namietala je uvádzaná jasne a zrozumiteľne pre bežného spotrebiteľa, keď na spotrebiteľa (žalobkyňu) prenáša zodpovednosť za úhradu stavebných, búracích prác, či nákladov na výmenu ostatných častí bazéna až po skončení zákonnej dvojročnej záruky, čiže od tretieho roku predĺženej záruky. Navyše uvedené tvrdenia (o dĺžke dohodnutej záručnej doby) neboli súčasťou podanej žaloby, tieto žalobkyňa uvádzala až pri jej výsluchu na pojednávaní a v kontexte vyjadrenia žalobkyne zo dňa 25. 11. 2022, kedy sama žalobkyňa uvádzala, že záručná doba na teleso bazéna jej trvá až do dňa 04. 05. 2023 (t. j. 7 rokov od uzavretia zmluvy o dielo), vyznievali ako účelové.

1.4. V podanej žalobe žalobkyňa ako spotrebiteľka namietala neprijateľnosť zmluvných podmienok zmluvy o dielo zo dňa 04. 05. 2016 obsiahnuté v prílohe č. 3 - Záručný protokol zapustených bazénov Tropicana - reklamačné podmienky, v zmysle § 53 ods. 4 písm. d) Občianskeho zákonníka, čo malo v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka spôsobovať neplatnosť namietaných zmluvných dojednaní. Žalobkyňa nesporne prevzala predmet zmluvy o dielo dňa 15. 06. 2016 (v zmysle Protokolu o odovzdaní a prevzatí diela), ktorým dňom jej začala plynúť aj dohodnutá záručná doba v trvaní 7 rokov (príloha č. 4 zmluvy o dielo), a to v rozsahu a za podmienok stanovených v prílohe č. 3 zmluvy o dielo - reklamačných podmienok. Dňa 18. 09. 2019 reklamovala u žalovaného ako dodávateľa a zhotoviteľa diela, vady dodaného diela - bazéna Tropicana FLORIDA 620. Vzhľadom k dátumu uplatnenia zodpovednosti za vady sa teda na ňu vzťahujú záručné podmienky v dohodnutom rozsahu pre uplatnenie zodpovednosti za vady v priebehu 4. roku dohodnutej 7 ročnej záručnej doby, ktoré podmienky a ich rozsah obsahuje príloha č. 3 zmluvy o dielo, s ktorou sa žalobkyňa mala možnosť oboznámiť už pri uzavretí zmluvy o dielo dňa 04. 05. 2016 v zmysle jej príloh. Rozsah a obsah reklamačných podmienok obsiahnutých v prílohe č. 3 zmluvy o dielo súd nepovažoval za spôsobujúci nerovnováhu a už vôbec nie nerovnováhu značnú v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (žalobkyne), nakoľko mal za to, že tieto dohodnuté podmienky a ich rozsah primerane odrážajú dobu, počas ktorej žalobkyňa odo dňa odovzdania a prevzatia diela, toto používala a užívala, v dôsledku čoho sa predmet diela užívaním žalobkyne opotrebovával, čím sa primerane aj zvyšovala možnosť výskytu

vád na predmete diela, čo bolo následne premietnuté aj do rozsahu a obsahu záručných podmienok. Počas prvých dvoch rokov od prevzatia diela žalobkyňou, teda počas plynutia zákonnej záručnej doby (v zmysle vnútroštátnych predpisov) nebola zodpovednosť žalovaného za vady diela znížená. Až následne od tretieho roku záručnej doby sa s pribúdajúcim časom od prevzatia diela postupne obmedzovala zodpovednosť žalovaného za vady diela, pričom takto upravené záručné podmienky nebolo možné vyhodnotiť ako neprijateľné, t. j. v rozpore s dobrými mravmi. Zmyslom ochrany spotrebiteľa je síce ochrániť spotrebiteľa, avšak iba pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Ak však spotrebiteľ môže elementárnym spôsobom zabrániť tomu, aby došlo k porušeniu rovnováhy vzájomných práv, dohodnuté podmienky nemožno považovať za také, ktoré ho neprimerane diskriminujú. Uzatvorenie zmluvy o dielo žalovaný nepodmieňoval akceptáciou predĺženej záručnej doby zo strany žalobkyne, teda ak táto o predĺženú záruku nemala záujem, mohla túto odmietnuť a v takom prípade by sa na vady predmetu diela vzťahovala zákonná záručná doba 24 mesiacov, v ktorom prípade by si žalobkyňa reklamáciu vád diela uplatnila už po jej uplynutí. Ani skutočnosť, že rozsah a obsah záručných podmienok by nebol dojednaný medzi žalobkyňou a žalovaným pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy individuálne nič nemení na vyššie uvedených záveroch o tom, že dohodnuté záručné podmienky a ich rozsah nespôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V porovnaní s povinnosťami žalovaného ako dodávateľa v priebehu trvania celej záručnej doby nespôsobujú dohodnuté záručné podmienky značnú nerovnováhu v porovnaní s právami a povinnosťami žalobkyne ako spotrebiteľky počas trvania záručnej doby, a preto ich nebolo možné považovať za neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 53 ods. 4 písm. d) Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, s poukazom na formuláciu petitu podanej žaloby, ako aj stále trvajúcu ochotu žalovaného, ktorú prezentoval aj v rámci zmierovacieho konania pred otvorením pojednávania vo veci samej, vybaviť uznanú reklamáciu v zmysle dojednaných záručných podmienok, súd žalobe nevyhovel.

1.5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal právo na náhradu trov konania voči v konaní neúspešnej žalobkyňi. O konkrétnej výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 25. júna 2024 sp. zn. 6CoCsp/23/2023 rozhodol tak, že rozsudok potvrdil (I. výrok) a žalovanému priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. (II. výrok)

2.1. Odvolací súd skúmal, či vo svetle žalobkyňou v odvolaní tvrdených skutočností o nedostatočnom, či arbitrárnom odôvodnení rozhodnutia (ne)došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP (porušenie práva na spravodlivý proces), resp. dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP (existencii inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia). Preskúmaním obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť tejto námietky. Skutočnosť, že odvolateľka sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tiež nemožno podľa odvolacieho súdu považovať za arbitrárne, ku ktorému záveru by bolo možné dospieť len v prípade, ak by sa súd v odôvodnení obmedzil len na všeobecné konštatovanie, že argumenty účastníka sú nesprávne bez vysvetlenia dôvodu takéhoto záveru, o ktorý prípad však v posudzovanej veci nešlo. Je potrebné si však uvedomiť, že len čím je dôkladnejšia a podrobnejšia argumentácia účastníka konania (samozrejme ak má pre vec podstatný význam), tým dôkladnejšia musí byť aj argumentácia súdu, ktorou predložené argumenty spochybňuje alebo vyvracia.

2.2. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP odvolací súd uviedol, že žalobkyňa nešpecifikovala, aké dôkazy, ktoré v priebehu konania navrhla, súd prvej inštancie nevykonala, preto uplatnený odvolací dôvod nebol dôvodný. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzajúc z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, keď vyvodil správne právne závery, vychádzajúc z ktorých posúdil predmetný návrh. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne

východiská pre jeho potvrdenie.

2.3. Ťažisko odvolacích námietok žalobkyne spočívalo v nesprávnom právnom posúdení predloženej záručnej doby s uvedením, že žalovaný by sa mal okrem výmeny bazénového telesa podieľať aj na výmene iných komponentov a na stavebných prácach a neprijateľných zmluvných podmienok. Z okolností preskúmvanej veci odvolací súd zistil, že strany sporu uzatvorili dňa 4. 5. 2016 Zmluvu o dielo, na základe ktorej sa žalovaný ako zhotoviteľ zaviazal poskytnúť žalobkyni ako objednávateľovi kompletnú dodávku bazénu Tropicana Florida 620. Súčasťou zmluvy o dielo bol Záručný protokol a podmienky predloženej záruky - príloha č. 3 a 4. Z čl. I., bod 1 prílohy č. 3 k zmluve o dielo vyplýva, že záručná doba je 7 rokov. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie zistil, že záruka je poskytovaná s amortizačným členením spoluúčasti objednávateľa, a to 1. - 2. rok - 0 %, spoluúčast', 3. rok - 10 % spoluúčast', 4. rok - 20 % spoluúčast', 5. rok - 30 % spoluúčast', 6. rok - 40 % spoluúčast' a 7. rok - 50 % spoluúčast'. Od tretieho roku predloženej záruky, t. j. po skončení dvojročnej záruky, sa pri výmene telesa bazéna záruka nevzťahuje na prípadnú výmenu ostatných súčastí bazéna /skimmer, vratné trysky, svetla/ a na náklady na ich výmenu a na výmenu telesa bazéna vrátane stavebných prác /montáž, doprava, napúšťanie vody/, všetky stavebné a búracie práce súvisiace s výmenou telesa bazéna hradí objednávateľ. Žalobkyňa ako objednávateľ bola riadne oboznámená so zmluvou o dielo, s vyššie uvedenými zmluvnými podmienkami, so záručným protokolom ako i s prílohami a tieto na znak súhlasu, zmluvu podpísala. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie jednoznačne vyplývajú správne závery poukazom na záručnú dobu ako i závery, že žalobkyňa uplatnila vady diela v 4. roku dohodnutej 7 ročnej záručnej doby, keď sa súd prvej inštancie nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že si uplatnila vady diela v 1. roku predloženej záruky. V zmysle prílohy č. 4 k zmluve o dielo záručná doba začína plynúť dňom prevzatia diela a trvá, pri dodržaní zmluvných podmienok, 7 rokov v prípade, že výrobok bude používaný pre vlastnú potrebu. Žalobkyňa prevzala predmet diela - bazén dňa 15. 6. 2016 a reklamáciu uplatnila dňa 18. 9. 2019. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobkyňa uplatnila vady diela v 4. roku počas plynutia dohodnutej 7 ročnej záručnej doby, preto odvolacie námietky žalobkyne, že samotná predĺžená záruka je 7 rokov a v tejto záruke nie je možné započítať zákonnú záručnú dobu 2 roky, nie je správna. Záručná doba bola dohodnutá v trvaní 7 rokov a nemá vplyv na to, aby sa zákonná záručná doba ako taká, teda ako celok predlžovala. Predĺžená záruka určuje spoluúčast' žalobkyne ako objednávateľa s percentuálnym uvedením spoluúčasti v priebehu nasledujúcich rokov so špecifikáciou, aké konkrétne úkony, náklady či súčasti bazéna sa na predĺženú záruku nevzťahujú. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd v tomto smere súhlasil s právnym posúdením súdu prvej inštancie týkajúcej sa predloženej záruky, keď správne uviedol, že vzhľadom na dátum uplatnenia zodpovednosti za vady diela sa na ňu vzťahujú záručné podmienky v dohodnutom rozsahu pre uplatnenie zodpovednosti za vady v priebehu 4. roku dohodnutej 7 ročnej záručnej doby, ktoré podmienky a rozsah obsahuje príloha č. 3 zmluvy o dielo, s ktorou sa žalobkyňa mala možnosť oboznámiť už pri uzatvorení zmluvy o dielo zo dňa 4. 5. 2016 v zmysle jej príloh. V tomto smere sú vyššie uvedené záručné podmienky jednoznačné. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že tvrdenia žalobkyne o dĺžke dohodnutej záručnej doby neboli súčasťou podanej žaloby, tieto žalobkyňa uviedla až pri výsluchu na pojednávaní ako i vo vyjadrení zo dňa 25. 11. 2022. Žalobkyňa v podanom odvolaní poukázala na odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, ktorý upriamil pozornosť na riešenie neprijateľnosti niektorých dojednaní v zmluve o dielo, pričom spornou je výkladová časť záručných podmienok, ktoré súd nemôže vykladať v neprospech spotrebiteľa. Z uvedenej formulácie odvolacích námietok odvolací súd nezistil, aké konkrétne výhrady žalobkyňa uplatnila pri posúdení neprijateľnosti zmluvných dojednaní, v čom vidí nesprávnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto odvolací súd poukázal na správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, odsek 35. - 37., s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil.

2.4. Žalobkyňa namietala, že predmetná zmluva, v bode 15. prílohy č. 4 spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov zmluvného spotrebiteľského vzťahu, keď po uplynutí dvoch rokov záruky v prípade zahájenia reklamačného konania rozhoduje o spôsobe vybavenia reklamácie zhotoviteľ, teda žalovaný, pričom súd prvej inštancie pochybil, keď v celosti právne posúdil predmetnú zmluvu o dielo ako bezvadnú. Odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/84/2023 zo dňa 25. apríla 2024, v zmysle ktorého pokiaľ spotrebiteľ neuviedol rozhodujúce skutkové tvrdenia, z ktorých odvodzuje svoj nárok, nie je možné bez vznesenej námietky na tieto prihliadať. Žalobkyňa v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nevnesla námietku vo vzťahu k ďalšej neprijateľnej zmluvnej podmienke, preto odvolací súd, aplikujúc inštitút novôt, na túto

neprihliadal. Ako novoty v odvolacom konaní odvolací súd posúdil aj odvolacie námietky žalobkyne poukazom na priesak vody z bazéna do okolia, ohrozenie blízkej stavby - rodinného domu, ako i na uzatvorenie kúpnej zmluvy s tvrdením, že v podstate ide o kúpnu zmluvu. Žalobkyňa v podanej žalobe, ako i v priebehu konania pred súdom prvej inštancie poukazovala na uzatvorenú zmluvu o dielo, ktorú správne posúdil súd prvej inštancie.

2.5. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému odvolací súd priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovala poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.1. Namietala, že odvolací súd v napadnutom rozsudku v celom rozsahu tak, ako to vyplýva aj z jeho odôvodnenia, arbitrárne, ale aj nejasné skutkové aj právne úvahy a závery súdu prvej inštancie bez výhrad prijal, osvojil si ich a tým sa s nimi vecne nesprávne aj nezákonne stotožnil, pričom dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie nedal v žiadnom prípade zrozumiteľné a akceptovateľné odpovede v kontexte súladu so zákonom na podstatné, resp. zásadné otázky spotrebiteľského sporu v prejednávanom prípade. Zdôraznila, že súd prvej inštancie pri prejednávaní tohto spotrebiteľského sporu sa ani fakticky a dôsledne neriadil pri svojom procesnom postupe ustanoveniami o spotrebiteľských sporoch, konkrétne ustanoveniami § 290 až 300 CSP, osobitne ustanovením § 295 a 298 CSP, ktoré predstavujú výrazné vybočenie z rámca striktnej kontradiktórnosti civilného procesu, kedy súd môže vykonávať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ v spore nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz a súd môže aj bez návrhu v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná obchodníkom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná. Z uvedeného vyplýva, že súdy vo svojom procesnom postupe v spotrebiteľských sporoch musia postupovať s prihliadnutím na oveľa slabšie postavenie spotrebiteľa oproti obchodníkovi, keď k náležitej ochrane spotrebiteľa prispieva už samotný obsah Zmluvy o Európskej únii, ktorá ako rámcový dokument zaväzuje aj Slovenskú republiku. Súdy v tomto smere sú povinné aplikovať dôsledne všetky ustanovenia vyplývajúce z CSP v spotrebiteľských sporoch a podrobne skúmať zmluvné podmienky v prípade spotrebiteľských zmlúv, teda nielen tých, ktoré spotrebiteľ napáda, pretože ho k tomu zaväzuje ustanovenie § 298 CSP. Súd prvej inštancie vo svojom procesnom postupe v úvode ústneho pojednávania arbitrárne, bez akéhokoľvek odôvodnenia odmietol vykonať ako dôkaz, ktorý žalobkyňa navrhovala vykonať už v podanej žalobe výsluch žalovaného. Ak žalobkyňa neskôr už netrvala na vykonaní tohto dôkazu, stále to nezbavovalo povinnosti súdu takýto dôkaz vykonať (najmä pokiaľ ide o jeho ničím nepodložené úvahy a skutkové závery vo vzťahu k príčinám vzniku vady predmetného diela). Ak súd dokazovanie ukončil bez vykonania tohto dôkazu, potom absolútne v rozpore s ustanovením § 151 CSP vyhodnotil skutkové tvrdenie žalobkyne, vrátane všetkého čo uviedla žalobkyňa vo svojom výsluchu o tom, ako ona vnímala a stále vníma zmluvné podmienky v časti záručných podmienok ako účelové, pričom túto rétoriku priamo oba konajúce súdy nekriticky prebrali od právnej zástupkyne žalovaného bez toho, aby takýto záver aj kvalifikovane odôvodnili v odôvodnení nielen v rozsudku prvej inštancie, ale predovšetkým v dovolaní napadnutom rozsudku súdu druhej inštancie. Právna zástupkyňa fakticky v súlade s ustanovením § 151 ods. 2 CSP skutkové tvrdenia žalobkyne o jej vnímaní zmluvných podmienok záruky kvalifikovane nepoprela, pričom jej iba verbálna reakcia o účelovosti skutkových tvrdení žalobkyne v žiadnom prípade ako popretie skutkových tvrdení bez pochybnosti nie je. Konajúce súdy tak mali preto za nesporne preukázané, že skutkové tvrdenia žalobkyne sú pravdivé a nepochybné a v tomto smere sú preto ich skutkové závery arbitrárne, nesprávne a neakceptovateľné. Oba konajúce súdy nesprávne a v rozpore so zákonom z hľadiska procesného postupu skutkového tvrdenia žalobkyne o vnímaní zmluvných záručných podmienok predĺženej záruky 7 rokov, ktorá nezahŕňa dvojročnú zákonnú záruku vytýkajú, že neboli uvádzané už v podanej žalobe. Ďalej namietala, že obmedzenie zodpovednosti žalovaného v rámci zákonnej, ale aj predĺženej záruky je vo svojej podstate, keď žalobkyňa nenesie na vzniknutej výrobnej vade akúkoľvek vinu, nielen v rozpore s dobrými mravmi, ale čo je podstatné a čo oba konajúce súdy absolútne prehliadli, sú takéto závery oboch konajúcich súdov v rozpore s ustanovením § 623 ods. 1 OZ. Pritom citované ustanovenie nerozlišuje, či ide o uplatnenie nároku

spotrebiteľa zo zákonnej či predĺženej záručnej doby. Preto oba konajúce sudy postupovali arbitrárne, keď žalobkyňou namietané sporné zmluvné ustanovenie posudzovali iba týmto postupom a spôsobom. Aj napriek tomu, toto napádané zmluvné ustanovenie jednoznačne spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahu práv a povinností žalobkyne a žalovaného, pretože v prípade práve tejto uznanej reklamácie nezákonne a aj nespravodlivo (žalobkyňa nenesie absolútnu zodpovednosť za chybné vyrobené bazénové teleso) prenáša náklady na sanáciu reklamovaného bazénového telesa a všetky vzniknuté náklady za ňu a opätovné osadenie a úpravu terénu do pôvodného stavu na žalobkyňu.

3.2. Vzhľadom na uvedené navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie ako nedôvodné zamietol, prípadne ako neprípustné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolateľka uviedla, že súd prvej inštancie pri prejednávaní veci nezohľadnil, že ide o spotrebiteľský spor. Dovolací súd v súvislosti s predmetnou námietkou poukazuje na bod 36. rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že vec posudzoval ako spotrebiteľskú.

9. V súvislosti s námietkou týkajúcou sa odmietnutia vykonania dôkazu, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia, ktorý žalobkyňa navrhovala vykonať už v podanej žalobe, dovolací súd konštatuje, že pokiaľ ide o dôkaz výsluchu žalovaného, z obsahu spisu má preukázané, že tento potrebný nebol, a to vzhľadom na vykonané dokazovanie. Pokiaľ dovolateľka namietala, že súd dokazovanie ukončil bez vykonania tohto dôkazu, pričom tým absolútne v rozpore s ustanovením § 151 CSP vyhodnotil skutkové tvrdenie žalobkyne, vrátane všetkého čo uviedla žalobkyňa vo svojom výsluchu o tom, ako ona vníma a stále vníma zmluvné podmienky v časti záručných podmienok ako účelové, pričom túto rétoriku priamo oba konajúce sudy nekriticky prebrali od právnej zástupkyne žalovaného bez toho, aby takýto záver aj kvalifikovane odôvodnili, dovolací súd poukazuje na body 37. - 39. rozhodnutia odvolacieho súdu, v zmysle ktorého konštatoval, že záručné podmienky sú jednoznačné, vzhľadom na dátum uplatnenia zodpovednosti za vady diela sa na ňu vzťahujú záručné podmienky v dohodnutom rozsahu pre uplatnenie zodpovednosti za vady v priebehu 4. roku dohodnutej 7 ročnej záručnej doby, ktoré podmienky a rozsah obsahuje príloha č. 3 zmluvy o dielo, s ktorou sa žalobkyňa mala možnosť oboznámiť už pri uzatvorení zmluvy o dielo zo dňa 4. 5. 2016 v zmysle jej príloh.

10. Pokiaľ dovolateľka namietala, že odvolací súd sa vo svojom odôvodnení nevysporiadal so zmluvným ustanovením, ktoré spôsobuje jednoznačne značnú nerovnováhu vo vzťahu práv a povinností žalobkyne a žalovaného, dovolací súd poukazuje na body 35 - 37 rozhodnutia okresného súdu spolu s bodom 40. rozsudku krajského súdu, v ktorých sudy právne konformným i dostatočným spôsobom vysvetlili, prečo dohodnuté záručné podmienky a ich rozsah nespôsobujú značnú nerovnováhu v právach a

povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022) uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Pokiaľ dovolateľka namietala, tú skutočnosť, že odvolací súd v napadnutom rozsudku v celom rozsahu tak, ako to vyplýva aj z jeho odôvodnenia, arbitrárne, ale aj nejasné skutkové aj právne úvahy a závery súdu prvej inštancie bez výhrad prijal, osvojil si ich a tým sa s nimi vecne nesprávne aj nezákonne stotožnil, pričom dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie nedal v žiadnom prípade zrozumiteľné a akceptovateľné odpovede v kontexte súladu so zákonom na podstatné, resp. zásadné otázky spotrebiteľského sporu v prejednávanom prípade, dovolací súd uzatvára, vzhľadom na vyššie uvedené, že namietala tak nedôvodne.

13. Dovolací súd zdôrazňuje, že dovolaním nie je zásadne možné úspešne napadnúť hodnotenie dôkazov. Napadnúť možno len výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, pričom nesprávnosť hodnotenia dôkazov, ako to vyplýva zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, možno vyvodzovať len zo spôsobu, ako k výsledku súd dospel. Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúci súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd uvádza, že tieto vady v prejednávanej veci nezistil a ďalšími námietkami sa nezaoberal, vzhľadom na to, že sa jedná o polemiku so skutkovým stavom veci a nie o podstatné

argumenty spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia.

14. V posudzovanej veci z rozhodnutia odvolacieho súdu (rovnako aj súdu prvej inštancie) je zrejmý jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, výsledkom ktorého bol určujúci skutkový záver, podľa ktorého v zmysle konštatovaného vyššie dovolacím súdom, spôsob akým odvolací súd dospel k tomuto rozhodujúcemu skutkovému zisteniu, zodpovedá ustanoveniu § 191 CSP v spojení s ustanovením § 185 CSP. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené.

15. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že žalobkyňa neopodstatnene namietala, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté zmätočnosťou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP majúcou za následok porušenie jej práva na spravodlivý proces, a preto dovolanie žalobkyne ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP zamietol.

16. Aplikujúc zásadu úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP) vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania v dovolacom konaní úspešnému žalovanému voči v dovolacom konaní neúspešnej dovolateľke. Z obsahu spisu vznik trov dovolacieho konania u žalovaného preukázaný je, preto mu dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania.

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.